

LBRIS

We know
books

Julie Mae Cohen

Bărbați răi

traducere din limba engleză
de Oana Zaharia

CRIME SCENE PRESS
2024

Prolog

Newport, Rhode Island, cu șaptesprezece ani în urmă

JUCĂM JOCUL PREFERAT AL LUI SUSIE, cel în care eu dețin un magazin, iar ea joacă rolurile tuturor jucăriilor ei de pluș care vin, pe rând, să cumpere diverse obiecte din dormitorul ei, iar eu mă prefac că nu vreau să-i vând niciunul dintre ele.

– A, nu, domnule, îi spun pe un ton afectat. Nu am cum să vă vând o pereche de șosete, nu avem șosete de vânzare în magazinul ăsta. Probabil că voiți să intrați în magazinul de șosete de alături, acolo au o mulțime de șosete.

– Dar văd că aveți niște șosete chiar acolo, zice cu voce gravă oaia ei de jucărie și indică din capul ei de pluș spre sertarul deschis de lângă capul meu.

– Șosetele acelea nu sunt de vânzare, oricât mi-ați plăti, spun eu.

– Dar am nevoie de șosete, iar ăsta e un magazin.

Vorbirea ei peltică face propoziția să sune adorabil.

– Astea sunt niște șosete speciale pe care n-o să le vindem niciodată. Vrem să le păstrăm pentru totdeauna în colecția noastră de obiecte prețioase pentru generațiile viitoare.

Susie chicotește. Se trage de una dintre cosițele blonde, pe care i le-am împletit de dimineață, pentru că voia să arate ca Heidi din noua ei carte. Cea din stânga e încă intactă, dar cea din dreapta se desface deja pentru că s-a tot jucat cu ea.

– Saffy, mă muștră ea, trebuie să-i vinzi domnului Oaie ce vrea. Așa sparge ea al patrulea zid de fiecare dată când ne prefacem.

Îi place să-mi dea ordine și să-mi spună că joc greșit. Susie are propriile ei reguli pentru fiecare joc și, spre deosebire de majoritatea jocurilor pe care le văd în jurul meu tot timpul – cele jucate de adulți –, nu pot să-mi dau seama exact care sunt regulile ei sau să anticipiez cum se vor schimba. Tocmai de asta îmi place atât de mult să mă joc cu ea. Nu e niciodată plictisitoare.

– Îmi pare rău, dar oaia ar trebui să ceară ceva ce am voie să-i vând, Susie-san.

Asta e porecla pe care i-am dat-o surorii mele. Harold ne plătește lecții de japoneză, printre altele.

– Dacă nu-mi vinzi șosetele speciale, zice Susie cu vocea domnului Oaie, atunci dă-mi șosetele pe care le ai în picioare.

– Astea?

Îmi întind picioarele cu indignare și îmi rășchirez degetele.

– Astea sunt șosetele mele. O să mi se răcească picioarele fără ele.

– Îți cer să-mi dai șosetele, cu orice preț.

– Cât îmi dai pe ele?

Susie își încrețește fruntea și cade pe gânduri.

– Cinci sute de dolari, zice într-un final.

– Nu ți le pot da pentru mai puțin de cinci sute de dolari și cincizeci de cenți.

– Cinci sute de dolari și optsprezece cenți.

– Adjudecat!

Îmi scot șosetele, care sunt roz, cu Hello Kitty. Sunt mult prea mici pentru vârsta mea și sunt prea mici pentru picioarele mele, care au crescut cu două numere vara asta. Le împăturesc cu grijă, astfel încât să fie cât mai întinse cu putință, și le înfășor în formă de ruladă elvețiană învelită în ciocolată.

– Doar să nu faci ce ai făcut data trecută, domnule Oaie, și să-mi spui că n-ai bani.

Întind mâna și fac cu degetele semnul universal pentru „dă banii-ncoace!”

– Domnișoară Susan?

În ușa și-a făcut apariția Meg.

– Tatăl tău vrea să mergi să înoți cu el.

Mâna îmi îngheață. Rămâne absolut nemișcată, cu degetele încolăcite în aer ca niște șerpi.

– Ok, zice Susie.

Se ridică, lăsându-l pe domnul Oaie pe covor. Covorul ei e albastru deschis, asemenea cerului, și are un model cu nori albi. Eu l-am cerut când i-au decorat camera, pentru ca în fiecare zi să se simtă de parcă ar călca pe aer. Am vrut ca măcar una dintre noi să fie ușoară și fericită.

– Nu, zic eu.

– Îmi place să înot, zice Susie.

Îi place. E bună la înot. Am învățat-o eu când Harold nu era acasă. Piscina nu e un loc rău. Nu e vina piscinei. Problema nu e mediul, ci lucrurile care se întâmplă acolo.

– Dar abia ți-a trecut răceala, îi zic. Nu e o idee bună. Poate te îmbolnăvești iar.

Mesaj recepționat, Meg s-a evaporat. De când a murit mama noastră, servitorii se evaporă des. Fac tot ce pot ca să nu vadă ce se petrece sub ochii lor.

– Dar tati...

– O să-i spun lui Harold că ai răcit. Poți să te uiți la *Mica Sirena*. O să mă duc eu să înot cu el.

– Da' tu tot timpul te duci să înoți cu tati...

Își rășfrânge buza de jos, așa că singura mea soluție este să o gâdil până când începe să râdă. Are o burtă de copil sub tricoul

LIBRIS | We know books
roz și, când râde, se văd goluri acolo unde ar trebui să fie dinții din față. Are doar șase ani.

Doar șase.

Eu aveam cinci când am început să înot cu Harold.

– Înot și cu tine mai târziu, îi zic. Ne jucăm de-a Marco Polo.

– Promite-mi.

– Câtă vreme domnul Oaie plătește, e o promisiune sinceră.

Mă duc la televizorul din colț și găsesc DVD-ul. Susan se trănțește pe beanbagul ei, iar eu apăs „Play”. Mă aplec și o sărut pe sora mea pe cărare, cărarea aceea perfectă pe care i-am făcut-o în păr de dimineață, pe pielea ei albă și inocentă.

Apoi mă duc în camera mea, pe coridorul tăcut, cu mocheta, și îmi pun costumul de baie.

Întotdeauna îmi pun costumul de baie, chiar dacă știu că e inutil. Face parte din jocul pe care îl joacă el, jocul pe care m-a obligat să-l joc, jocul ale cărui reguli le cunosc la fel de bine cum îmi cunosc fiecare pistrui de pe încheietura mâinii și forma fiecărei unghii.

Câteodată înoată după ce se termină totul. În ultima vreme, de câteva ori, m-am apucat și eu să înot. Un craul puternic, în sus și în jos pe lungimea bazinei, iar și iar și iar. Îi arăt că știu ce fac. Îi arăt că îmi pot controla respirația și corpul, că sunt puternică în apă.

Oare de asta a cerut-o pe Susan azi, în locul meu?

Nu văd pe nimeni când cobor scara principală lucioasă, cu mâna alunecând pe balustrada lustruită. Pe nimeni viu, în orice caz. Strămoșii lui se uită la mine din ramele lor aurite de pe pereți. Aproximativ jumătate dintre ei arată ca el; cealaltă jumătate nu, ceea ce e o binecuvântare, așa cum obișnuia să spună mama noastră. Portretul rigid și conservator de la capătul de jos al scării lor poartă guler dantelat și perucă. A fost judecător și are ochii de un albastru palid, ca ai lui Harold. Sunt pictați astfel încât par să te urmărească. Șmecheria e ca irisul să nu atingă pleoapele infe-

rioare; profesorul meu de arte plastice mi-a arătat asta odată. Am desenat zeci de fețe, iar și iar, ale căror ochi te urmăreau, și le-am pus pe peretele din sala de clasă. N-au reușit să mă protejeze.

Aș fi putut pleca la un internat înapoi în Anglia, dacă aș fi cerut, dar am vrut să rămân lângă sora mea. Știam că o să vină ziua asta.

Picioarele mele goale scot un sunet ca o șoaptă pe covorul persan și apoi lipăie pe dale. Am parcurs acest traseu de atâtea ori încât ar fi trebuit să devină o cărare sculptată în podea. Harold urăște să stea în New York vara. Îi plac aerul de mare, iahtul și piscina în aer liber, îl încântă micul său domeniu acvatic.

Piscina e despărțită de casă printr-un gard viu înalt. Când îl ocolesc, Harold e deja în apă. E în colțul cu apa cea mai adâncă, colțul cel mai apropiat de mine, cu brațele sprijinite de pereții piscinei lângă trambulină, și calcă apa.

Harold Lyon e un bărbat chipeș. Am tot auzit asta încă din copilărie, de când s-a căsătorit mama cu el, deși eu nu sunt de aceeași părere. Are părul nisipiu, nu a început să chelească precum strămoșii săi din portrete, iar ochii îi sunt palizi, cu gene atât de blonde încât par aproape albe. Face mult sport, iar asta îi menține corpul în formă și puternic. Pieptul îi e acoperit de pistrui și de un covor de păr nisipiu, care știu că e aspru și creț, nu ca părul de pe cap.

Mama îl iubea. Acest lucru îmi pare straniu, dar încerc să privesc lucrurile obiectiv, ca să nu mă doară atât de tare.

Se întoarce să se uite când aude pași și se încruntă când mă vede pe mine.

– Am rugat-o pe Meg să o trimită pe sora ta, spune el.

– N-o s-o ai pe Susie.

Stau la o jumătate de metru de piscină, lângă colțul în care se află el, cu degetele de la picioare încordate pe ciment. Azi e frig

afară; în mod normal, n-ar fi o zi potrivită pentru înot. Mi se face pielea de găină. Sub sutienu costumul de baie, sfârcurile îmi sunt tari și ies în evidență, ca niște săni în miniatură. Asta e tot ce am; deși sunt înaltă pentru vârsta mea și am picioare mari, nu am început să dezvolt nimic din ceea ce revistele numesc „rotunjimi”. Nici măcar nu am încă menstruație, deși cărțile pe care le-am primit îmi spun că, în curând, voi pași pe drumul nesigur și înfricoșător spre maturitate.

Poate că de asta nu mă mai vrea. Poate că nu e din cauza înotului sau a ceva ce am făcut, sau cel puțin nimic din ce am făcut intenționat. Poate că e doar cursul naturii. Cursul pe care trebuie să-l urmeze viețile noastre.

E septembrie, iar frunzele au început să se îngălbenească în copaci. Harold e proprietarul tuturor copacilor, cât vezi cu ochii de la toate ferestrele casei.

– Cum adică? mă întreabă el. Vreau doar să înot.

Are un zâmbet pe față când o spune. De la el am învățat jocul ăsta special: cum să spui un lucru și să vrei să spui cu totul altceva. Cum să spui minciuni și să-i faci pe toți ceilalți să se prefacă a le crede și ei.

– N-o să-i faci asta, îi spun eu. Poți continua să mi-o faci mie. O să mă prefac chiar că-mi place, dacă asta vrei. Dar n-ai voie să te atingi de ea.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Îți spune *tati*. Măcar eu nu ți-am zis așa niciodată.

– Păi chiar sunt tatăl ei.

– Nu ești tatăl ei adevărat.

Harold se încruntă.

– Seraphina, nu mai fi atât de dificilă. Du-te și adu-ți sora.

– Nu.

Acum se întoarce cu totul spre mine și fața îi e urâțită de furie și de dorința zădărnicită.

Trebuie să nu mai clănțan din dinți. Trebuie să-mi amintesc că n-are de ce să-mi fie rușine. Fac asta pentru sora mea. Nimeni nu poate să mă vadă. Nimeni nu poate să audă nimic. Dacă ar fi putut, chestia asta s-ar fi oprit cu mult timp în urmă.

Sau poate că nu. Harold e un bărbat puternic, iar noi suntem doar niște fetițe.

Harold se încruntă mai tare ca niciodată. Se ridică din piscină pe jumătate. Pe vremuri, mă ademenea și mă flata. Obişnuia să-mi promită orice. Am o cameră plină de jucării cu care nu m-am jucat niciodată și dulapuri pline de ciocolată pe care n-am vrut să o gust.

– Nu mai fi atât de dramatică, îmi zice. Nu mai încerca să fii femeie. E grotesc. Ești numai piele și os. De ce te-ar vrea cineva? Ești o fată urâtă și vei fi o femeie urâtă.

Îi aud vocea spunând alte lucruri, lucrurile pe care mi le spuneau înainte. Felul în care răsuna pe gresia piscinei când eram în apă cu el. *Fata mea, fata mea frumoasă, fata mea secretă.*

Mi-l imaginez spunându-i aceste lucruri surioarei mele, care nu a învățat încă jocul. Susie, care crede că poate să strice jocul și să introducă regulile ei, așa cum face cu mine. Care e atât de inocentă și fericită și nu știe cum să protejeze cele mai importante părți din ea.

Sar. Mă ghemuiesc în patru labe și mă lansez, peste beton, ca să aterizez pe el. Vreau să tacă din gură. Vreau să se oprească. Am degetele întinse ca să-i zgârii fața. Îi ratez ochii și unghiile mele îi zgărie obrazul, dar l-am luat prin surprindere și își dă capul pe spate. Îi aud dinții pocnindu-i în gură când se lovește cu capul de trambulină.

Un craniu cu un smoc de păr ud.

Corpul lui, care e mai puternic decât al meu, care a fost întotdeauna mai puternic și mai mare, devine moale, iar greutatea mea îl duce în jos, sub apă. Sunt deasupra lui, iar capul lui e sub apă.

Nu e înconștient. Cumva știu asta. Poate că am petrecut atât de mult timp citindu-l încât îi cunosc fiecare stare și fiecare respirație. Dar a fost luat prin surprindere, iar eu sunt deasupra lui. Îmi pot pune picioarele pe umerii lui, îmi strâng coapsele în jurul capului lui și împing în jos. Pot să mă țin de marginea bazinului și să-mi folosesc toată forța pe care mi-am găsit-o făcând craul frontal, în sus și-n jos și-n sus. Încerc să îi arăt că sunt puternică și că sunt în creștere.

Harold se zbate. Îmi zgârie coapsele ca într-o variantă a ce îmi făcea în trecut. Mă trage și cu degetele de chiloți. Ceafa lui se împinge în locul de pe corpul meu pe care îl atingea întotdeauna cu atâta autoritate și posesivitate, de parcă ar fi obținut drepturile asupra lui când s-a căsătorit cu mama mea.

Aerul i se scurge din plămâni și din gură ca un părț.

Chicotesc în aerul rece. Cu el fremătând disperat sub mine, neajutorat, realizez deodată ce ar putea însemna pentru mine să devin adult. Ce voi deveni odată cu prima menstruație, odată cu rotunjirea corpului meu într-o formă feminină. Voi putea să schimb regulile. Voi avea puterea de a face dreptate.

Asta... o să fie *minunat*.

Harold încetează să se zbată mult mai repede decât m-aș fi așteptat. Oricum, îl țin acolo o vreme, moale între picioarele mele. Mă uit la gardul de tisă veșnic verde, amintindu-mi cum făceam poțiuni magice într-un borcan din apă de baltă și din boabele roșii de tisă, pe care le striveam cu un băț până când semințele maronii pluteau libere și apa căpăta culoarea sângelui.

Sunt fructe otrăvitoare, îmi spunea mama. *Să nu bei apa după ce le-ai pus în ea*. Mama nu știa că soțul ei și piscina lui erau un pericol mult mai mare decât orice fructe. A murit prea devreme și am găsit-o în patul ei, încă frumoasă, dar îndopată cu pastile, iar tatăl meu vitreg mi-a zis că a fost doar vina ei.

Agățându-mă de marginea piscinei, îl țin sub apă până când mă părăsește puterea și încep să tremur de frig, chiar dacă sângele cântă înăuntrul meu. Apoi îmi desfac picioarele, la care deja aveam cărcei. Harold plutește liber. Se spunea despre el că are umeri frumoși, un cap plin de păr superb. Părul și umerii îi plutesc în apă. Mâinile lui se balansează ca niște meduze moi. Arată ca o păpușă aruncată și uitată.

Îl apuc de talia pantalonilor scurți și îl trag pe marginea piscinei. Încerc să îl trag pe scară, dar e greu când nu e în apă, așa că îl las acolo, plutind cu fața în jos. Întotdeauna i-a plăcut apa. Totul pare perfect.

Îl privesc timp de un minut. Respirația mea e constantă și zămbesc, pentru că mi-o imaginez pe Susie în camera ei cum se uită la *Mica Sirenă* și cântă pe piesa „Part of Your World” cu gândul că într-o zi prințul ei o va găsi și va fi fericită până la adânci bătrâneți.

Acum Susie va fi în siguranță.

Trebuie doar să fiu și eu în siguranță. Așa că îmi împing fericirea în jos și o închid. Închid ochii și inspir cât pot de tare, și încă o dată, și încă o dată, și încă o dată, cu părul picurând rece pe ciment.

Țip.

Apoi fug spre casă cât de repede pot, pentru că tocmai am ieșit să înot și l-am găsit pe tatăl meu vitreg înecat în piscină, iar acum, în sfârșit, eu sunt cea care va alege ce o să se întâmple.

Am doisprezece ani. Am toată viața înaintea.

Londra, în prezent

MĂ NUMESC SAFFY HUNTLEY-OLIVER șiucid bărbați răi.

Bineînțeles, asta e secret. Pentru lumea exterioară, sunt cu totul altcineva. Sunt un fost model și, din câte se pare, ceea ce englezii numesc „socialite”, deși categorisirea asta mă face să par mai sociabilă decât sunt. Am absolvit Istoria Artei la Universitatea Durham, lucru obligatoriu pentru femeile din clasa mea socială. Am obținut o diplomă de clasa a doua, ceea ce a fost un efort destul de mare – nu pentru că mi-a fost dificil să învăț pentru ea, ci pentru că am fost îndeajuns de înțeleaptă încât să nu-mi doresc o diplomă din treapta superioară. Nimeni nu are încredere într-o femeie mult prea inteligentă. Fac parte din consiliul de administrație a trei organizații caritabile – una pentru hrănirea copiilor infometate, una pentru protejarea femeilor abuzate și una pentru reabilitarea măgarilor maltratați (în cea din urmă am fost oarecum presată să mă implic). Sunt vegetariană, iar singurele probleme cu legea pe care le-am avut vreodată au fost două amenzi pentru depășirea vitezei la vârsta de 22 și 24 de ani. Din fericire, a doua oară am fost surprinsă doar de un radar, așa că nimeni nu a putut să vadă ce aveam în portbagaj.

Uciderea bărbaților răi e hobby-ul meu secret, pasiunea mea de suflet, care mă face să vibrez. E umila mea încercare de a zdrobi patriarhatul. Am început la vârsta de 12 ani, oarecum din întâmplare, dar am devenit din ce în ce mai bună la asta pe măsură ce am exersat. Ca hobby, nu poți zice că e ceva la fel de instagrameabil precum prăjiturile, dar măcar e mai sănătos pentru corp, pentru că nu se pune pe coapse.

Poate că n-ai auzit niciodată de mine, dar sigur ai auzit de unele dintre victimele mele. La știri apar o mulțime de bărbați răi. Criminali, violatori, pedofili, hărțuitori, mincinoși, bătăuși de soții, delapidatori, infideli, misogini, enervanți care fac *mansplaining*.

Am glumit în legătură cu ultimii. Nu am *chiar* atât de mult timp liber.

Evident că trebuie să-mi țin hobby-ul secret, dar nu mi-e rușine cu el. De ce mi-ar fi rușine de ceva distractiv, care face lumea un loc mai bun? Lui Cher îi e rușine de operațiile ei estetice? Lui Dolly Parton îi e rușine de perucile ei?

Nu, mie de altceva îmi e rușine. Ceva mai puțin ilegal, dar mai pervers. Mai puțin explicabil, dar mai banal.

Sunt un pic îndrăgostită.

* * *

– Cum te simți când prinzi un criminal?

Jonathan Desrosiers stă pe scena teatrului pe un scaun albastru. E zvelt, bărbierit, poartă o pereche de blugi și o cămașă albă cu nasturi. Părul îi e negru și des și pare că ar fi creț dacă l-ar lăsa să crească puțin. Are pomeții înalți și ochi verzi în spatele ochelarilor. Eu stau în rândul al șaptelea, nu sunt suficient de aproape ca să-i văd culoarea ochilor, dar o știu din fotografia de pe spatele ultimei sale cărți, *Fără milă*.

Sunt îndrăgostită rău.

Coperta cărții *Fără milă* e proiectată pe ecranul din spatele scenei. Jonathan stă în fața acestuia, împreună cu prezentatoarea festivalului, o tânără drăguță care pare proaspăt ieșită de pe băncile școlii. Poartă o rochie cu flori, ochelari prea mari pentru fața ei și are un aer inocent care nu se potrivește cu aparenta ei obsesie față de opera lui Jonathan. De fapt, așa spune că o bună parte din publicul de la acest eveniment de carte e format din femei cu vârste cuprinse între douăzeci și cincizeci de ani. Se pare că e segmentul demografic de top pentru *true crime* în zilele noastre. Poate pentru că noi, femeile, suntem foarte furioase pe lume.

– Cum te simți când prinzi un criminal?

Jonathan repetă întrebarea, iar eu mi-am mușcat buzele. L-am „cunoscut” prima dată pe Jonathan Desrosiers prin intermediul podcastului său, *Stone Cold Killers*, iar când spun „cunoscut” mă refer că eram întinsă în pat și îi ascultam vocea incredibil de sexy în timp ce discuta despre crime și mă zvârcoleam printre cearșafuri. Asta a fost cu două luni în urmă, iar de atunci până azi am consumat rapid toate episoadele emisiunii.

– Cum mă simt eu nu e așa de important, zice Jonathan. Important e că Timothy Bachelor a fost prins și adus în fața justiției, iar Efraín Santander a fost exonerat. Și familia Liannei a avut, în sfârșit, parte de liniște.

– Da, bineînțeles. Dar cum v-ați simțit?

– O să fiu cât mai clar în această privință. Nu eram acolo când a fost arestat Timothy Bachelor. Nu eram acolo când a mărturisit. Sunt momente care nu mi-au aparținut. Au aparținut polițiștilor foarte buni care au prins un criminal periculos de pe străzi...

– Nu l-ar fi prins niciodată dacă nu erați dumneavoastră, îl întrerupse prezentatoarea. Arestaseră persoana greșită și erau chiar mulțumiți de alegerea făcută. Doar munca dumneavoastră i-a împins să-l ia în vizor pe Bachelor.

Un murmur aprobator a străbătut publicul. Cu toții îl iubesc la fel de mult ca mine. Aproape că îi urăsc pentru asta.

– Meritul îi aparține în totalitate prietenului meu, inspectorul-șef Harrison, care chiar mi-a dat o șansă, a ascultat dovezile pe care le-am adunat și a decis să le prezinte echipei sale.

– A fost prieten cu tatăl dumneavoastră, nu? Din vremea când acesta activa în poliție?

– Da, și e un adevărat profesionist. Una e să rezolvi o crimă din fotoliu, alta e să arestezi pe cineva. Poliția a făcut toate activitățile periculoase, în timp ce eu am stat în siguranță în studioul meu și am făcut podcasturi. Și, bineînțeles...

Aici Jon se aplecă în față pe scaunul lui, prezentatoarea se aplecă și ea în față, la fel ca mine, pentru că începuse să vorbească în șoaptă și nu voiam să pierd niciun cuvânt.

– Nu așa fi ajuns nicăieri dacă n-ar fi fost acțiunile foarte curajoase ale familiei Liannei Murray. Mi-au acordat atât de mult din timpul lor, multe ore de conversație, în care au trecut în revistă cea mai îngrozitoare noapte din viața lor, cu mai multe amănunte decât și-ar putea dori cineva vreodată. Și-au deschis casele și inimile pentru mine, chiar dacă nu era nevoie să o facă. Știau că nu o vor putea recupera niciodată pe Lianne, dar ar fi făcut orice ca să-i aducă ucigașul în fața justiției.

Îmi amintesc episodul din podcastul lui în care a vizitat scena crimei, împreună cu sora și mama victimei, Lianne Murray. M-a impresionat felul în care Jonathan a fost tăcut și respectuos și le-a lăsat pe femei să vorbească despre persoana iubită care fusese ucisă. Se vedea că îi păsa cu adevărat de ele și că îi păsa cu adevărat de Lianne, o fată nevinovată de 19 ani a cărei viață fusese curmată de un bărbat rău.

– Soții Murray n-au avut o viață ușoară de atunci, continuă el. Marcia are cancer în stadiul patru. Dorothy stă în fiecare seară în dormitorul neatins al Liannei și vorbește cu fiica ei. Între timp,

LIBRIS | We know books

Timothy Bachelor, bărbatul care a ucis-o pe scumpa lor cu un levier, stă frumos în închisoare și studiază dreptul. Li s-a făcut dreptate, dar nu o vor mai vedea niciodată pe Lianne.

Știu de pe internet că Jonathan a donat drepturile de autor ale cărții sale familiei Murray, deși acum nu menționează acest lucru. Jonathan e un tip de treabă.

– Dar tot nu mi-ați răspuns la întrebare, zice prezentatoarea. O tânără a fost ucisă cu brutalitate în timp ce ieșise la alergat, poliția a arestat persoana greșită, iar gazda relativ necunoscută a unui podcast de *true crime* a văzut că ceva nu era în regulă și a muncit din greu, a strâns probe, a realizat interviuri, până când a găsit adevărul criminal și a convins poliția să-l investigheze. Datorită dumneavoastră, Timothy Bachelor a fost prins, condamnat și băgat în închisoare. E meritul dumneavoastră. Și așa ați devenit cel mai popular autor de *true crime* din țară. De atunci, ați rezolvat alte cinci cazuri nesoluționate. Dar totul a început cu Lianne Murray și cu ucigașul ei, Timothy Bachelor. Cum vă simțiți când știți că ați transformat lumea într-un loc mai bun?

Jonathan Desrosiers inspiră adânc. Se uită la public și, pentru o clipă, pare că se uită direct la mine. Dar eu port pălărie și o helancă absolut groaznică și știu că nu m-ar observa, chiar dacă m-ar vedea.

– Mă simt minunat, zice el.

Avem atât de multe în comun... Și el prinde ucigași, la fel ca mine. Păcat că e căsătorit. Dar nimeni nu e perfect, nu-i așa?

2

EDITURA PREGĂTISE STIVE ÎNTREGI DE CĂRȚI, o cutie plină de ascuțitori și un tânăr entuziast de la PR care să-i paseze fiecare carte deschisă la pagina de titlu, pe care era lipit un post-it cu numele persoanei pentru care trebuia să dea dedicația. Sarcina lui Jon era să schimbe câteva cuvinte prietenoase cu fiecare persoană care se apropia de masa lui, să o asculte vorbind despre episodul său preferat din podcastul *Stone Cold Killers* sau despre sugestiile de noi cazuri nerezolvate pe care ar putea încerca să le rezolve pentru podcast, ori despre cartea pe care o scria sau pe care voia să o scrie, sau despre podcastul pe care voia să-l facă într-o zi, când n-o să mai aibă programul atât de încărcat. Întotdeauna venea cel puțin o persoană care spunea că a fost victima unei infracțiuni și dorea ajutorul lui Jon ca să organizeze o campanie de strângere de fonduri (el îi spunea să trimită un e-mail editurii) și o persoană care dorea să vorbească cu el despre greșeala de tipar de la pagina 216 din cea mai recentă carte a lui (de asemenea, îi spunea să scrie pe adresa editurii). Au fost mai multe persoane care, din fericire, au vrut doar să le semneze o carte, fără să stea de vorbă cu el.

Și apoi a venit Simon.

– Bună, Jonathan, a zise el și s-a apropiat de masă.

Purta jacheta bej obișnuită, puloverul albastru obișnuit cu cămașa albastră pe dedesubt, și avea părul pieptănat cu grijă peste chelie. Unghiile îi erau lustruite, pielea rasă și roz, iar ochelarii reflectau bannerul din spatele lui.